

да спечели симпатиитѣ на всички студенти. Вънѣ отъ това, той постоянно залѣгаше за добродетелната на цѣлото ни отечество, като вземаше участие и въ всички работи, които имаха за цѣль да извоюватъ по-човѣченъ и добъръ животъ на бащината му земя.

Но дѣлото на неговия животъ не би било пълно, ако Ковачевъ би завършилъ само съ това. Обаче, вѣренъ на идеализма на своята епоха, вѣренъ на съзнанието, че всѣки трѣбва да съдѣйствува за въздигането и култивирането на своето отечество чрезъ морални и материални сръдства, прѣживѣ и слѣдъ смъртта си, до колкото му постигатъ силитѣ, Ковачевъ завѣщава нѣколко мѣсеца прѣди смъртта си, имотитѣ си за народа и то за едни колкото похвални, толкова и високи цѣли, за което и за неговата прѣсвѣтна дѣйностъ, потомството вѣчно ще му бѣде благодарно и признателно. Въ своето завѣщание отъ 12 юний 1898 год. той опрѣдѣля за наслѣдница и завѣтница жена си Екатерина Йосифъ А. Ковачева; библиотеката си завѣщава на солунската гимназия или на цариградската духовна семинария, а отъ имуществото му — да се образува наученъ фондъ на име „Екатерина-Йосифъ“, отъ който фондъ ще се дава ежегодно по 1200 лева премия за научна работа върху живота и науката на нашето отечество и по 300 лева хонораръ за рецензиране на работитѣ. Фондътъ се управлява отъ историко-филологичния факултетъ, подъ върховния надзоръ на академическия съвѣтъ.

Книжовнитѣ работи на Ковачева сж: 1) Български букваръ по звучната метода за народнитѣ училища; 2) Рѣководство за първоначалното обучение въ четене и писане по звучната метода и 3) Школска педагогия.

Съчетание отъ скромностъ, безкористие, трудолюбие, гореща обичъ и възвишенъ идеализмъ, Ковачевъ бѣ единъ отъ рѣдкитѣ наши дѣйци и дарители по народната ни просвѣта, за които възвеличе-